

Bordet fanger, Aisha

Aisha har sagt ja til den mand, hendes forældre har foreslået. Men snart bliver hans charme til kontrol og overvågning. Aisha håber, brylluppet vil ændre alt. I stedet begynder overgrebene for alvor.

Mehmet går amok. Han og Aisha har netop haft sex for første gang, men da han tjekker efter i dobbeltsengen, kan han se, hun ikke har blødt på lagenet. I Mehmet's verden betyder det, at hun ikke er jomfru. Og det er alvorligt.

Han råber og skriger. Gør Aisha bange. »Men alle kvinder bløder jo ikke«, prøver hun.

Hun troede ellers, at det ville hjælpe på Mehmet's jalousi, hvis hun gik i seng med ham. I flere uger har han i telefonen presset på for, at det skulle ske. Selv om parret endnu ikke har holdt bryllup, har en imam allerede været hjemme hos Aisha og vie hende og Mehmet islamisk, og så kan de godt have sex, mener Mehmet.

Men sådan ser Aisha ikke på det. Hun er nervøs. Den islamiske vielse er blevet indgået tidligt, fordi Aishas far ikke vil have, at hun render rundt og holder i hånden med en dreng uden om reglerne - ikke som en aftale, der giver ret til sex, mener hun. Nok har de kysset og holdt i hånd allerede inden den formelle vielse. Men sex er noget helt andet, og Aishas holder det hemmeligt for sine forældre.

Mehmet vil ikke høre på, at det er naturligt ikke at bløde.

»Han krævede, at jeg skulle gå til lægen og få tjekket min mødom. Han ville ikke tro mig. Men jeg sagde, at det ville jeg ikke - jeg stodele jo på mig selv«, husker Aisha.

Beskidte tanker

For danskkurdiske Aisha bliver sekvensen i kølvandet på den seksuelle debut den foreløbige kulmination på tre tumultariske måneder siden forlovelsen med Mehmet, der også stammer fra de kurdiske områder. En forlovelse, der startede som et traditionelt arrangeret ægteskab, men ifølge Aisha udviklede sig til en blanding af vold, trusler, seksuelle overgreb og slave-lignende forhold hos svigerfamilien.

Siden parret så hinanden første gang en juniaften i 2012 - og blev forlovet samtidig - er Mehmet's jalousi vokset fra at handle om Aishas sms'er til decideret kontrol. Aisha skal bære jilbab - en højhalset kjole, der dækker armene og benene, og hun har fået besked på ikke at tale med drengene i skolen eller kysse sine mandlige familiemedlemmer på kinden.

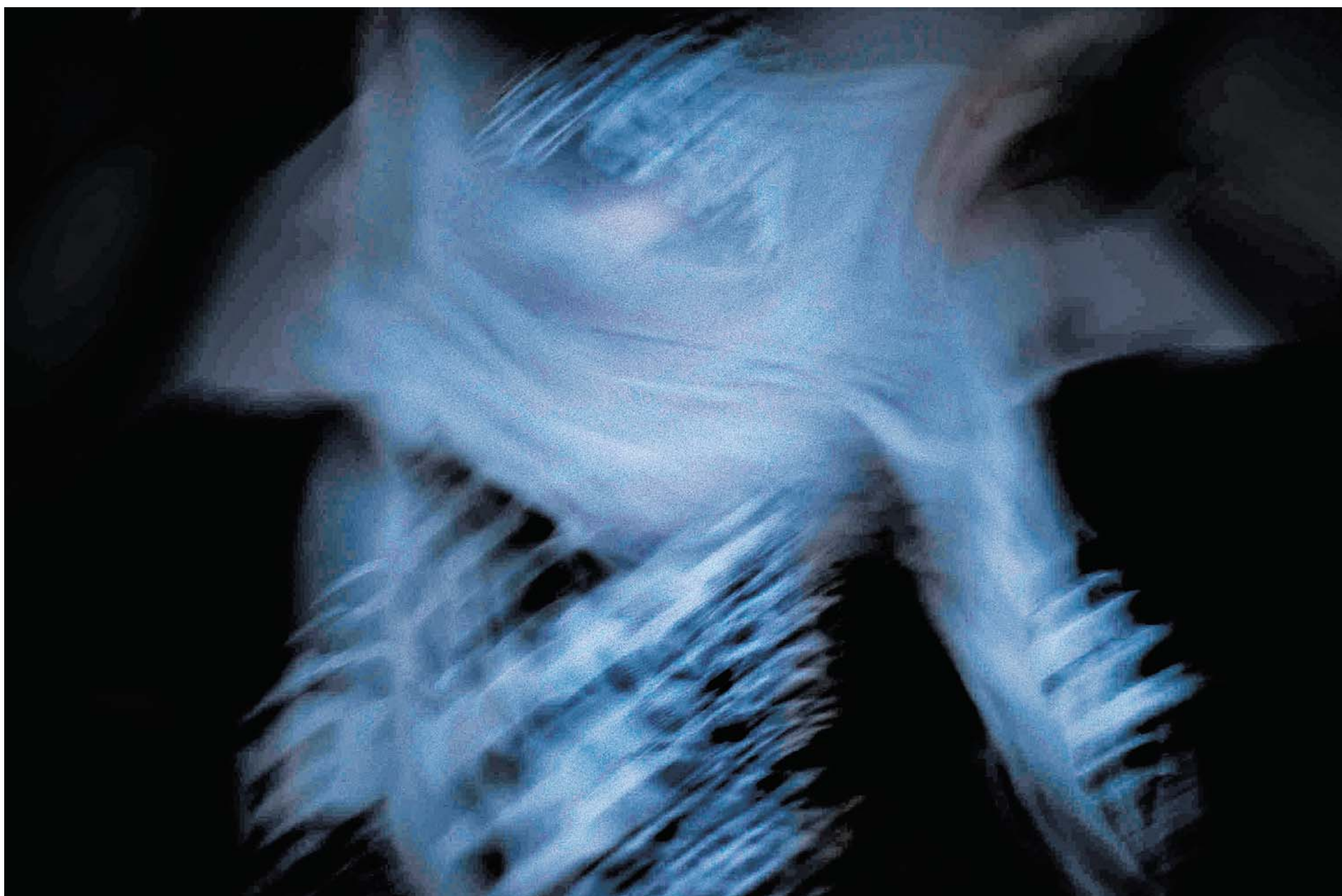
I månederne op til parrets bryllup i marts er Aisha og Mehmet i seng sammen flere gange. De har ikke brugt beskyttelse, og selv om Aisha er utilpas og ofte føler sig overvåget, har hun uden at have tænkt det ordentligt igennem nu knyttet endnu et bånd til Mehmet:

»Jeg var bange og nervøs for, at jeg var blevet gravid. Derfor kunne jeg ikke gå fra ham. Jeg frygtede, at folk ville snakke, for alle kurdere i Ballerup taler sammen. Det ville være skamfuldt for min familie. Hvad ville folk ikke tænke?«

Derfor klynger Aisha sig til håbet om, at alt nok skal blive godt, når først parret har holdt bryllup, svoret hinanden troskab.

»Så falder han ned. Så kan han ikke længere være jaloux«, tænker hun ved sig selv.

I takt med, at Aisha begynder at acceptere de intime tilnærmelser, presser Mehmet grænsen. Han vil have oralsex og opfører sig »beskidt, som om han har set mange pornofilm«. Aisha synes, det er »ulækkert« og siger i første omgang fra. Han vil også have analsex, og han tager

UDSAT. Hvis Aishas familie finder ud af, at hun fortæller Politiken om den æreskonflikt, hun har været en del af, kan konsekvenserne være meget alvorlige. Derfor vil hun ikke fotografere sig kendetligt. Foto: Katinka Hustad

hardt fat i hendes hår. Mehmet presser på, og Aisha lader sig presse. Bagefter siger han undskyld, men ord er bare ord, og ord kan ikke fjerne det ubehag, Aisha føler. Men en god kvinde siger ikke uden videre sin mand imod.

»Han skulle jo være tilfreds. Man skal gøre sin mand tilfreds. Jeg ville gerne være sammen med ham, men ikke på den måde«, som Aisha forklarer.

Tæt på at aflyse

Vi befinder os i en neutral lejlighed på Vesterbro til det andet interview. Emnet får hende til at se forlegent ned i stuebordet. Det hører sig ikke til for en velopdragen kurdiske kvinde på 20 år at mødes til en intim samtale alene i en fremmed mands

hjem, og det går heller ikke at mødes et offentligt sted, da ikke engang Aishas nærmeste familie ved, at hun taler med Politiken. Familiens ære er på spil, siger hun, og hvis

»skamfulde ting« om et familiemedlem slipper ud, mister familien respekt.

Aisha blander fire sukkerknalder i sin sorte te og fortæller om ugerne op til den store bryllupsfest. En tid, hvor Mehmet konstant balancerer mellem jalousi og raseri. Som da han på en togstation fægtar

med armene, råber og knækker sine cigaretter i vrede, fordi Aisha er kommet til at kalde sin svoger for »skat« i telefonen. Eller når han truer med tæsk efter skænderier, der kulminerer med, at Aisha er tæt på at få sin familie til at aflyse det hele. Men Mehmet siger, at han vil behandle Aisha bedre. Og Aisha tror, Mehmet taler sandt. Hun håber, han taler sandt.

Et øjeblik lykkelige

I tråd med de kurdiske traditioner er det Mehmet's familie, der planlægger brylluppet. Aisha er mange gange i tvivl om den beslutning, der vil forandre hendes liv for altid. Mehmet ved godt, at Aisha er nervøs, og han forsikrer hendes om, at han vil få styr på sin jalousi og sin overvågning af Aisha, når parret bliver gift.

Natten inden brylluppet får Aisha imidlertid et forvarsel om problemerne, der venter. Træt og nervøs lægger hun sig under dynen i sin seng i familiens lejlighed i Ballerup, men midt om natten ringer Mehmet for at høre, hvor hun er. Det ender i et skænderi, og Aisha ligger vågen det meste hele natten.

Med Mehmet's kontrol stiger Aishas tvivl også: »Kan jeg leve med at blive overvåget sådan her?«, tænker hun.

På et tidspunkt løber hendes telefon tør for strøm, men selv om en telefonoplader er placeret lige ved siden af sengen i soveværelset, sætter hun aldrig i stikket. Aisha har rigeligt at tænke på, før den store ceremoni. Nu vil hun bare have ro.

Klokken har passeret syv den følgende morgen, da Aisha får strøm på sin telefon og noterer sig, at Mehmet har ringet og skrevet et utal af gange.

Han er rasende og vil slet ikke tale til Aisha, da han klokken ni på bryllupsdagen henter hende for at køre hende ud til den stylist, der skal rette Aishas brudekjole

le og bryllupstørklæde til og gøre hende klar til festen. Bedre bliver det ikke, da det viser sig, at stylistens mand er hjemme. Mehmet nægter at lade Aisha gå alene ind og insisterer i stedet til på at blive i damens stue, til Aisha er færdig.

I de følgende timer er hun delt i to. På den ene side er netop ægteskabet med en danskurder det, som alle håber på og forventer af Aisha. Hun vil indfri deres ønske. Gøre dem ære. Give sin stolte familie noget nyt at vise frem.

På den anden side er der ingen vej tilbage, når Mehmet klokken 17 træder ind i bryllupssalen og trækker Aishas slør til side for at love hende evig troskab.

»Bordet fanger, Aisha«, tænker hun.

Lokalet er fyldt til randen, da Aisha og Mehmet træder sammen ned ad trapperne og nærmer sig midten af festsalen i det sydlige København. 650 mennesker er samlet - familie, naboer, venner, skolevejledere, fjerne bekendte og kurdere, som hverken Mehmet eller Aisha kender.

Midt i lokalet er scenen formet som et hjerte, der er lyst op og bundet ind hele vejen rundt af en sløjfe i hvidt stof.

Forsigtigt trækker Mehmet Aishas slør af hendes hoved, kysser hende på panden og giver hende ringen på. I et kort øjeblik fordampes ambivalensen, Aisha føler sig lykkelig. Hele hendes liv har hun drømt om at stifte en lille familie med mand og børn. Og selv om hun ikke har forestillet sig, at tvivlen skulle nage så meget, smiter gæsternes glæde af på hende. Alle griner og klapper, mens Aisha forsvinder ind i sig selv, griber Mehmet's hænder og danser en kurdisk version af wienervalsen.

Bagefter tager de billeder og fortsætter med kurdisk folkedans, indtil brudeparret ved 23-tiden forlader festen.

På det lejede hotelværelse falder Aisha om i sengen af udmattelse. Nu venter et

liv hos svigerfamilien i en fireværelseslejlighed i Køge.

»Du skal ingen steder«

Der er fyldt med gæster i stuen hos Mehmet's familie, da parret ankommer morgenen efter brylluppet. Aisha er utilpas.

»Det føltes pinligt, jeg ville bare være alene. Selv om alle sagde pænt velkommen, savnede jeg mit eget hjem«.

I de følgende uger falder Aisha fint til. Men vennerne ser hun mindre og mindre, som hun næsten udelukkende opholder sig i svigerfamiliens lejlighed. Og så er hun stadig utryk ved Mehmet's seksuelle tilbøjeligheder, og den jalousi, der stadig ikke vil slippe Mehmet.

En nat klokken tre vækker han hende i

et anfald af lige dele raseri og mistro. Han tager voldsomt fat i kraven på Aishas bluse og kaster hende ned på sengekanten, så hun slår skulderen og kravebenet.

Mens Aisha har sovet, har Mehmet gennemgået hendes mobiltelefon, og her har han fundet en mail sendt fra en reklameside. Mehmet tror fejlagtigt, at mailen stammer fra en chatside.

»Hvad er der?«, spørger Aisha forvirret. Hun er træt og skal op og i skole næste dag, men Mehmet, der siden starten af deres forhold har forlangt at se alle hendes sms-beskeder igennem, er ligeglad.

»Du skriver med andre mænd. Hvad har du gang i?«, siger Mehmet oprevet.

»Hvad snakker du om?«
»Lad være med at lyve. Det kan jeg jo se, at du gør.«

Aisha når ikke at reagere, før Mehmet's vrede bobler over. Han kaster hendes iPhone på gulvet, stikker en skarp genstand ind i den og smider den ned i et glas med vand, så den ikke længere virker.

Fortørnet tænker Aisha på de bryllupsbilleder og familie billeder, der ligger på den telefon, hendes far har foræret hende i gave. Men hun er også angst, sjældent har hun set Mehmet så arrig.

Det er dog først, da Mehmet rejser sig, at Aishas hjerte for alvor begynder at galopere. Han siger, at han skal ud og hente cigaretter og vil være væk i 10 minutter.

»Du skal ingen steder imens. Du bliver her«, kommanderer han.

Aisha ved ikke, hvad Mehmet har i tanker. Noget føles forkert.

Da Mehmet forlader soveværelset, skynder hun sig hen for at lukke døren. Hun synker en enkelt gang, drejer nøglen om og tager efter i håndtaget. Den er låst.

jakob.sheikh@pol.dk
Sidste kapitel i serien bringes i morgen.

Tendens: Kvinder rejser til Danmark for at få ny mødom

Væksten i antallet af mødomsoperationer skyldes blandt andet, at norske og svenske kvinder nu også får udført indgrebet i Danmark. Kvinderne bruger mødommen som led i en intern social kontrol, siger ekspert.

JAKOB SHEIKH

Det tager mindre end 15 minutter, koster mellem 6.000 og 12.000 kroner og består af nogle få sting, som lægen syer den brudte jomfruhinde sammen med.

De såkaldte mødomsoperationer bliver stadig mere populære blandt etniske minoritetskvinde, lyder det fra en række fagfolk. Men en del af forklaringen på den stigende aktivitet hænger sammen med, at piger og kvinder fra nabolandene rejser til Danmark for at få udført indgrebet.

»Vi har mange svenskere, der kommer

her. Nogle kommer helt oppe fra det nordlige Sverige med fly. Når jeg spørger de svenske piger, siger de, at de har spurgt for sig rundt omkring i Sverige, men at næsten ingen udfører indgrebene«, fortæller speciallæge i gynækologi Christine Felding, der i mere end 15 år har foretaget en stor del af operationerne i Danmark.

Felding opererer også enkelte norske kvinder, mens antallet af kvinder fra Danmark ligger stabilt.

»Jeg har to typer af kvinder: Den ene type er dem, der vil undgå æresdrab og har brødre og fædre, som tuer dem og er ganske forfærdelige. Den anden gruppe af kvinder er mere afklarede, men har må-

ske været i byen og søger nu tilbage til deres rødder og ønsker en ren samvittighed«, siger hun.

Sygeplejerske og socialrådgiver Kristina Abu-Khader Aamand rådgiver unge minoritetskvinde om mødomsproblematikken. Hun har »øjeblikkelig« kontakt til etniske minoritetskvinde fra Norge, der tager til Danmark for at blive opereret.

»Det Læggetiske Råd i Norge har frarådet operationerne og går i stedet ind og rådgiver kvinderne. Men fagpersonerne er ikke klædt på til at rådgive og hjælpe, og så ser pigerne alligevel operationerne som en vej ud«, siger Aamand, der indtil sidste år drev en anonym rådgivning om

blandt andet mødomsspørgsmålet.

Den kvindelige frigørelseskamp i etniske minoritetsmiljøer forstærker på paradoks vis kvindernes trang til at bevise deres kulturelle loyalitet, mener hun: »Jeg oplever, at jo mere frihed kvinderne får i form af bedre uddannelser, mere arbejde og deltagelse på skolens hyttetur, jo større er behovet for at bevise, at de overholder kerneværdierne i kulturen«.

Kristina Abu-Khader Aamand har oplevet kvinder, som taler om at købe såkaldte gele-mødomme for at leve op til mandens og familiens krav, og kvinder, der er jomfruer, men alligevel tager til gynækolog »for at finde ud af, om deres mødom

er af den blødende slags«. Men modsat den gængse opfattelse af, at den massive social kontrol kommer fra fædre, brødre og familie, peger Kristina Abu-Khader Aamand på kvindernes egen sociale kontrol af hinanden:

»Der er status og høj prestige i mødommen, hvilket også fører til social kontrol kvinderne imellem. Presset for at skulle bevise sin uskyld kommer ikke kun fra omverdenen, men også fra kvinderne selv. Dermed er kvinderne ikke frie hverken på deres uddannelse eller ude i byen. Mange tør ikke tale med deres nærmeste venner om deres seksualitet«.

jakob.sheikh@pol.dk